

[Estrup]

anden forstand – og det er det argument, som jeg synes er nyt, og som hr. Grove bragte ind i debatten – nemlig at det er utænkeligt, at sygehusejere skulle lockoute de ansatte.

Kunne vi nogen sinde forestille os, at man ville stoppe sygehusenes drift? Jeg tror det ikke. Der er en helt anden norm for, hvad folkevalgte politikere, som sidder i Amtsrådsforeningen og andre steder, kan tillade sig at gøre, end for, hvad en organisation kan tillade sig at gøre. Det er noget af det, som i forvejen har gjort denne konflikt vanskelig, og som vi nu forhåbentlig får en løsning på.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Estrup sagde, at han var ked af, at man ikke kunne fastholde den enighed, der var om formuleringen af § 6. I den anledning vil jeg gerne én gang til henvise til, hvad vi fra vores side sagde, allerførste gang vi så § 6, nemlig ved ordførertalen i går. Da sagde vi, at vi satte et spørgsmålstegn ved, om det alene var de spørgsmål, der var nævnt i § 6, der burde behandles i det paritetiske nævn. Vi handler derfor i fuld overensstemmelse med, hvad vi har sagt fra sagens start, og har ikke på nogen måde tilkendegivet enighed – nærmere tværtimod – med regeringen med hensyn til indholdet af § 6.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Nu er lockout jo blevet nævnt så mange gange, som om det var noget fuldstændig uhyrligt på sygehusområdet og på det offentlige område. I den forbindelse vil jeg erindre om, at man ikke behøver at gå længere tilbage end til 1981, hvor Amtsrådsforeningen varslede lockout over for 1.200 sygehuslæger, og hvor Amtsrådsforeningen – den af hr. Henning Rasmussen sådan meget fremhævede ansvarsfulde – ikke ønskede at indgå en beredskabsaftale. Så det er ikke helt tilbage i forhistorien, at man har brugt disse midler; de har faktisk været brugt. Men denne gang ønskede Amtsrådsforeningen ikke at bruge det fagretlige system ved at gå ind i forhandlingerne.

Jeg vil også erindre hr. Henning Rasmussen om, at SFs medlemmer af Amtsrådsforeningen og i lønudvalget bad om, at man kom i gang med nogle konkrete lønforhandlinger for at få løst problemerne. Der var ansvarlige folk i Amtsrådsforeningen, men der var en blok på den anden side, som ikke ønskede at komme i gang med dem.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg vil blot sige til hr. Carsten Andersen – hvad jeg tror hr. Carsten Andersen er klar over – at det dengang var på begrænsede områder, og at lockouten ikke blev effektiv. I denne omgang har vi faktisk haft en konflikt, der har været ført igennem.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Det er da fuldstændig rigtigt, hr. Estrup, at det ikke blev effektivt, og at det var begrænset. Det er også begrænset denne gang, men denne gang er der ikke udtaget 1.200, og der er indgået beredskabsaftaler. Men granaten var lagt i kanonen, og fingeren var lagt på aftrækkeren. I sådanne sager er det vel hensigten, der er afgørende, og mindre, om det kommer til udførelse.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Man ved jo godt, at en lockout på vore sygehuse simpelt hen er umulig. Man kan tage alle detaljer frem, men det er umuligt, for det ville gå totalt ud over patienterne. Man kan ikke sammenligne sygehusvæsenet med en skotøjsfabrik, hvor man kan sende alle arbejderne hjem og lockoute. Det er en umulighed, og derfor skal man ikke fremstille det, som om dette her er en almindelig konflikt. Det er en helt speciel konflikt, hvor de ansatte har nogle kæmpefordele.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Grove i, at man selvfølgelig ikke kan betragte sygehusvæsenet som en almindelig skotøjsfabrik, og at der er et alvorligt hensyn at tage til patienterne, men man fremstiller faktisk denne